



נורברט עבד במפעל יותר משני עשורים, ובכל התקופה הזאת הפעיל את המלגזה ועזר במחסן המשלוחים. קשה היה לתאר את המפעל ללא נורברט. כאשר יצא לפני כשנה – חסרה לנו דמותו הדינמית כל כך, וקשה יותר להאמין שכך לפתע הלך, ולא נראה אותו במפעל, יורד לברר מה נשמע.

(נורברט יצא בגלל בעיה של בריאות ולא מתוך רצון. הוא אהב את המלגזה ואת העבודה עם יצחק, ומאוחר, כששבי נכנס למחסן, ניסה לעזור ככל יכולתו.)

מיכאל כהן, שניהל בעבר את המפעל, סיפר לי לפני כמה ימים שנורברט תמיד קרא לו "מיסייה דירקטור" ואילו מייקל קרא לנורברט "מיסייה לדירקטור לטרפיק", ואכן עובדה היא שנורברט ללא רשיון לרכב, לטרקטור או למלגזה, שלט בכלי ובכבישי המפעל באופן מוחלט, וכל רכב שנכנס היה צריך להזהר. את מספר הטלפון של נורברט הכירו כל הנהגים. הם היו מגיעים בכל שעה, מטלפנים, ותוך שתי דקות נורברט הופיע ופירק את הסחורה. הם, הנהגים, אהבו אותו, כפי שאנחנו, החברים והעובדים מבחוץ, אהבנו אותו, ואת התנהגותו המיוחדת. (קצת צעקות והרבה טוב לב.)

נורברט אהב ילדים באופן מיוחד, ובשבתות, כאשר ירד למפעל, היה מושיב אותם על המלגזה. הוא שמח שיכול היה לתת להם משהו שהם אוהבים – נהיגה! והם מצידם העריצו אותו, כי הוא הנהג של המלגזה, איזה כבוד. הוא קרן מאושר.

נורברט היה שותף מלא לפיתוח המפעל וצמיחתו. כמעט אין מכונה או חומר גלם, שלא הוסעו בעזרתו, והוא הכיר כל פינה במפעל, כך שתמיד ידע איפה הדברים מונחים. העבודה שהשקיע היתה רבה, ואני חייב לציין שרק כאשר סיים, הבגתי כמה עבודה יש למלגזן.